

и срѣдата, въ която се е движилъ. Партени поставя на разглеждане важния въпросъ за книжовния езикъ у българитѣ, за нарѣчията у българитѣ, за особеноститѣ на македонското българско нарѣчие и пр. Той събира и обнародва български народни пѣсни изъ Македония, прѣвежда Климентовото житие отъ Теофилакта, нѣкои отъ книгитѣ си пише на своя дебърски говоръ и пр. (Л. Димитровъ, Обществената и книжовна дѣйностъ на хаджи Партения Зографски, въ Извѣстия на семинара по славянска филология за 1904 и 1905 г. София 1905, стр. 359—380).

Въ статията си Мисли за болгарскій-отъ ъзикъ (Български книжици 1858, I ч., кн. 1, 35—41) Партени развива мисълта за необходимостта да се проучатъ отдѣлнитѣ нарѣчия, „върхъ кои-то общій-отъ ъзикъ иматъ да се зидатъ“. Партени дѣли българския езикъ на двѣ нарѣчия, едното се говори въ сѣверна България и Тракия, а другото въ Македония. Първото отъ тѣхъ е влѣзло за основа на книжовното нарѣчие. Авторътъ ратува за участието и на второто нарѣчие въ книжнината; и дори нѣщо повече, той иска неговото родно нарѣчие, македонското, да бѣде поставено за главна основа на книжовното: „Македонско-то наречіе не толко не трѣбеть и не можеть да бидеть исклученно отъ общій-отъ писменній ъзикъ, по добро тѣа бѣше ако оно сѣ прѣимаше за главна негова основа; по тѣа причина что оно е по-пѣлнозвѣчно, по плавно и по стройно, и въ много отношеніѣ по пѣлно и по богато. Представители на тоа наречіе се югозападни-те страни на Македоніѣ.“ Послѣ той дава характеристика на македонското нарѣчие. На края се дава записани отъ него нѣколко народни пѣсни изъ Македония.

1858—1863 г.

№ 163.

Македония.

Австрийскійятъ консулъ Ханъ е пѣтувалъ на два пѣти прѣзъ Македония съ научна цѣль, първиятъ пѣтъ прѣзъ 1858 г. и вториятъ прѣзъ 1863 г. Плодъ на тия му пѣтувания сѣ двѣтѣ негови бѣлѣжити книги за опознаванетоъ съ западния дѣлъ на полуострова и неговото население: едната носи заглавие: J. G. v. Hahn, Reise von Belgrad nach Salonik. Wien 1861, другото: Reise durch die Gebiete des Drin und Wardar